

креностъ и своя патосъ, да предаде на читателитѣ си дѣлъ отъ онова дълбоко вълнение, отъ оня естественъ лиризмъ, които сж обзели и самия него“. ⁴¹

Въ стила на Раковски обръща внимание то ни сериозниятъ тонъ на изложението и разсждението, тонъ, ту спокоенъ, ту нападателенъ, на ученъ и политикъ, диалектикъ въ многобройнитѣ теми, що развива. Личи неговата любовъ къмъ научни изследвания и интересъ къмъ предмета, който го занимава, съ една критика и логика често задълбочени и съ изводи понѣкога най-странни. Съвършенство на стила не може да се иска: прѣчка сж условията и грубиятъ, стариненъ езикъ; но не липсватъ гладки и увлекателни страници, особено въ политичнитѣ му трудове.

Въ основата си дѣлото на Раковски е отъ голѣма обществена важностъ. То е планъ на нашата бждеща културна история въ подробноститѣ ѝ, история, която днесъ още очаква архимайстора си.

Раковски въ своитѣ разностранни трудове: „Замѣчанія“, „Показалецъ“, „Българска старина“, „Ключъ българскаго языка“ и др. е най-добриятъ публицистъ и познавачъ на народ-